

Ang Nakatagong Kasaysayan ng Talata Apatnapu - Bilang Labimpito

Ang Ikalawang Sa aba - Bahagi Apat

Jeff Pippenger
2026-06-25

627, 632 at 637

Ang “susi” na nagbubukas sa kailaliman ay ang labanan sa Nineveh, na natupad noong 627, limang taon bago namatay si Mohammed noong 632. Pagkaraan ng limang taon, noong 637, nasakop ng mga puwersang Muslim ang kabisera ng Persia, isa sa dalawang dakilang kapangyarihang pandaigdig na lumahok sa labanan sa Nineveh. Ang pangyayaring ito ay kapansin-pansing nagpabago sa timbangan ng kapangyarihan sa Gitnang Silangan. Ang labanan sa Nineveh noong 627 ay nagpahina sa lakas ng Imperyong Persiano, at pagkalipas ng sampung taon ay nagwakas ang Imperyong Persiano.

Pagpapakababa—782

Isang daan at limampung taon matapos ang kamatayan ni Mohammed noong 632, sa Kampanyang Abbasid ng 782, ang hukbong Abbasid (na iniulat na humigit-kumulang 95,000 kawal) ay naglunsad ng isang napakalaking pananalakay sa teritoryong Bizantino sa Asia Minor (makabagong Turkey). Sila ay sumulong hanggang sa Chryso polis, sa kabilang panig mismo ng Kipot ng Bosphorus mula sa Constantinople—na lubhang napalapit sa kabiserang Bizantino. Ang mga Bizantino, sa ilalim ni Emperatris Irene, ay dumanas ng isang matinding pagkatalo. Bunga nito, napilitan ang mga Bizantino na lumagda sa isang nakahihiyang tigil-putukan na tatlong taon ang haba, na sumasang-ayong magbayad ng malaking taunang tributo (humigit-kumulang 70,000–90,000 gintong dinar) at magsuko ng mga kasuutang seda at mga bihag. Ang kampanyang ito ay isa sa pinakamalaki at pinakamatagumpay na paglusob ng mga Abbasid sa mga lupain ng Bizantino noong ika-8 siglo. Ipinamalas nito ang lumalaking kapangyarihan ng Kalipato ng Abbasid at ang patuloy na paghina ng Imperyong Bizantino.

Limang buwan

Sa ika-siyam na kabanata ng Apocalipsis, ang “limang buwan,” na katumbas ng isandaang limampung taon, ay binanggit nang makalawa: minsan sa talata lima at muli sa talata sampu.

At sa kanila’y ipinagkaloob na huwag nilang patayin ang mga iyon, kundi pahirapan sa loob ng limang buwan: at ang kanilang pahirap ay gaya ng pahirap ng alakdan, kapag tumutuklaw ito sa isang tao. At sa mga araw na yaon ay hahanapin ng mga tao ang kamatayan, at hindi nila ito masusumpungan; at magnanais silang mamatay, at ang kamatayan ay tatakas mula sa kanila. At ang anyo ng mga balang ay tulad ng mga kabayong inihanda sa pakikipagdigma; at sa kanilang mga ulo ay may gaya ng mga putong na tulad ng ginto, at ang kanilang mga mukha ay gaya ng mga mukha ng tao. At sila’y may buhok na gaya ng buhok ng mga babae, at ang

kanilang mga ngipin ay gaya ng mga ngipin ng mga leon. At sila'y may mga baluting dibdib, na gaya ng mga baluting bakal; at ang ugong ng kanilang mga pakpak ay gaya ng ugong ng mga karo ng maraming kabayong tumatakbo sa pakikipagdigma. At sila'y may mga buntot na katulad ng mga alakdan, at may mga tibo sa kanilang mga buntot: at ang kanilang kapangyarihan ay ang saktan ang mga tao sa loob ng limang buwan. Pahayag 9:5–10.

May dalawang magkaibang propetikong yugto na tig-isang daan at limampung taon sa ikalimang trumpeta ng Apocalipsis 9. Ang una ay mula sa pagkamatay ni Mohammed noong 632 hanggang sa pagpapahiya kay Emperatris Irene ng Silangang Roma noong 782. Tinutukoy ng kabanata 9 ang pagbangon ng Islam sa isang lubhang detalyadong paraan. Mula sa pagkakaisa ng mga lipi noong 606, hanggang sa labanan sa Nineveh noong 627, hanggang sa pagkamatay ni Mohammed noong 632, at pagkatapos ay sa pagkatalo ng Persia noong 637, ang pagbangon at pagbagsak ng Islam ay maingat na sinusundan sa propetikong Salita ng Diyos. Ang Islam ng Arabia ang kapangyarihan sa unang propesiya ng pagpapahirap na may isang daan at limampung taon. Ang pag-iisa ng mga lipi ni Mohammed noong 606; kasunod ang “susing” labanan sa Nineveh noong 627, na sinundan ng hula ni Mohammed tungkol sa pagguho ng kapwa Persia at Roma bandang 628, at pagkatapos ay ang kaniyang pagkamatay noong 632. Ang mga petsang ito ay kumakatawan sa isang tiyak na pagkakasunod-sunod ng mga pangyayari sa linya ng Islam.

Isang daan at limampung taon matapos mamatay si Mohammed noong 632, ang sentro ng kapangyarihan ng Islam ay lumipat mula Arabia tungo sa Turkey, habang itinutulak nito ang Silangang Roma pabalik hanggang sa Constantinople. Ang unang kapighatian ay kumakatawan sa Islam ng Arabia, at ang ikalawang kapighatian ay kumakatawan sa Islam ng Turkey. Sa loob ng unang kapighatian, kapwa ng dalawang propesiya ng panahong isandaan at limampung taon ay nagpapakilala sa pagkakaiba ng Islam ng Arabia at ng Islam ng Turkey, gaya ng inihahayag sa pagkakaiba ng gayunding katotohanan sa pagitan ng una at ikalawang kapighatian.

Ang unang isang daan at limampung taon ay nagsimula sa pagbagsak ng Persia at nagtapos sa pagkakakulong ng Roma sa loob ng mga pader ng Constantinople. Ang ikalawang yugto ng isang daan at limampung taon ay nagsimula sa tagumpay ni Osman (tinatawag ding Ottman) sa Nicomedia. Ang tagumpay ng Ottoman sa Nicomedia ay tumutukoy sa Pagkubkob sa Nicomedia (makabagong-panahong İzmit, Turkey), na naganap mula 1333 hanggang 1337 nang kubkubin ni Sultan Orhan Gazi (anak ni Osman I, ang tagapagtatag ng Ottoman Beylik) ang mahalagang lungsod-Byzantine ng Nicomedia. Ang lungsod ay nakapanindigan sa loob ng ilang taon, ngunit sa wakas ay sumuko noong 1337 dahil sa gutom at kakulangan ng mga suplay. Ang garison ng Byzantine ay pinahintulatang lumikas patungong Constantinople. Ang Nicomedia ay isa sa mga huling pangunahing muog ng Byzantine sa Asia Minor (Anatolia). Ang pagbagsak nito ay mabisang nagwakas sa pamamahala ng Byzantine sa kalakhang bahagi ng kanlurang Anatolia. Ang tagumpay na ito ay nagbigay-daan sa mga Ottoman upang pagtibayin ang kanilang kapangyarihan sa Bithynia at lalo pang lumawak tungo sa Kipot ng Bosporus. Ito ay isang pangunahing hakbang tungo sa pangwakas na pananakop ng Ottoman sa Constantinople (na naganap mahigit isang siglo pagkaraan noong 1453). Ang pagkubkob ay malimit ituring na isa sa mga pangunahing unang tagumpay na nagbago sa maliit na Ottoman beylik tungo sa isang umuusbong na kapangyarihang panrehiyon.

Nang matapos ang ikalawang yugto ng isang daan at limampung taon sa loob ng unang trumpeta noong Hulyo 27, 1449, ang huling Constantine ay humingi ng pahintulot sa sultan ng Islam upang umakyat sa trono ng Silangang Roma, sa gayo'y nagdaranas ng gayunding paghamak na dinanas ni Emperatris Irene sa katapusan ng unang isang daan at limampung taon ng dalawang “limang-buwang” yugto ng Apocalipsis 9. Ang paghamak kay ‘Emperatris Irene’ at gayundin kay ‘Constantine na huli’ ay sumagisag sa sumunod na paghamak sa mga Ottoman, nang sa pagwawakas ng propesiya ng panahon ng ikalawang kapighatian ay humingi sila ng proteksiyon mula sa apat na dakilang kapangyarihan ng Europa laban sa banta ng Ehipto.

Ang Panteon

Tamang naunawaan at itinuro ng mga tagapanguna na ang pariralang “the place of his sanctuary was cast down” sa Daniel otso at talatang labing-isa ay natupad kay Constantine.

Oo, itinaas niya ang kaniyang sarili maging hanggang sa Prinsipe ng hukbo, at sa pamamagitan niya ay inalis ang palagiang hain, at ang dako ng kaniyang santuwaryo ay ibinagsak.

Ang “santuwaryo” na tinutukoy dito ay ang templong Pantheon sa lungsod ng Roma, at ang “dako” ng templong iyon ay ang Roma. Ang Roma ay “ibinagsak” ni Constantino nang piliin niyang ilipat ang kabisera ng kaniyang imperyo sa Constantinople noong taóng 330. Ang talata labing-isa ay kaugnay ng Apocalipsis labintatlo, at tinutukoy ng talata dalawa ang gayon ding mga pangyayari.

At ang halimaw na aking nakita ay katulad ng isang leopardo, at ang kaniyang mga paa ay gaya ng mga paa ng isang oso, at ang kaniyang bibig ay gaya ng bibig ng isang leon: at ibinigay sa kaniya ng dragon ang kaniyang kapangyarihan, at ang kaniyang luklukan, at dakilang kapamahalaan.

Ang dragon ay ang paganong Roma, at ibinigay ng paganong Roma ang “luklukan” ng kapangyarihan nito sa simbahang Romano noong 330, nang ilipat nito ang kabisera sa silangan, anupat nag-iwan ng isang kahungkagang pampulitika na malugod namang pinakinabangan ng simbahang papal. Kapag sinimulan natin ang hanay ng silangang Roma mula sa taong 330 hanggang 1453, makikita natin na sa pasimula ng propesiya tungkol sa silangang Roma, ang lungsod ng Roma ay hiniya sa pamamagitan ng pagtanggap ni Constantino sa Roma. Ang kahihiyang iyon ay naulit kay Empress Irene noong 782, sa katapusan ng unang isang daan at limampung taon ng pagpapahirap. Ang kapuwa kahihiyang iyon ay inulit ni Constantino na huli.

Kakaibang mga Pag-angat at mga Pagbagsak

Ang ikalima at ikaanim na trumpeta ng Apocalipsis 9 ay naglalaan ng mga detalye ng pagbagsak ng silangang Roma, samantalang isinasalaysay rin ang pagbangon at pagbagsak ng Islam. Ipinabatid sa atin ng Inspirasyon na pag-aralan ang “pagbangon at pagbagsak” ng mga kaharian sa mga aklat ng Daniel at Apocalipsis. Ang mga kahariang iyon ay nagtataglay ng kani-kaniyang natatanging mga katangiang kaugnay ng kanilang bukod-tanging “mga pagbangon at pagbagsak.” Ang pagbagsak ng Juda ay isinakatuparan sa pamamagitan ng tatlong pagsalakay laban sa Jerusalem. Ang mga Hebreo ay dinalang bihag sa Babilonia at magbabalik sa ilalim ng tatlong

utos, na siyang magpapasimula sa 2,300 taon na umakay sa pagdating ng tatlong anghel sa kasaysayan mula 1798 hanggang 1844. Ang Babilonia ay bumagsak sa isang gabi. Ang Roma ay nagkadurug-durog, at sa loob ng pagkadurug-durog na iyon ay naihayag ang dalawang aspeto ng Roma sa ilalim ng lokasyon ng alinman sa kanlurang Roma o silangang Roma. Ang pagbangon at pagbagsak ng imperyong Ptolemaiko at ng imperyong Seleucido sa unang ikatlong bahagi ng Daniel 11 ay tumitipo sa pagbangon at pagbagsak ng papal na Roma. Ang patotoong iyon ay payak na konklusyon ng kasaysayan ni Alejandro at ng pagkalusaw ng Gresya. Hindi tulad ng Roma, ang Gresya ay nahati sa apat na bahagi na sa kahuli-hulihan ay naging dalawa. Ang Roma ay nahati sa silangan at kanluran, at pagkaraan nito ang kanlurang Roma ay hinating makahula sa tatlo, na kumakatawan sa tatluhanang pamahalaan ng Roma. Para sa silangang Roma, hinati ni Constantino ang kaniyang kaharian sa kaniyang tatlong anak na lalaki. Maliwanag na ang kanlurang Roma at silangang Roma ay magkatulad na mga linya na kumakatawan sa iglesiang Romano at sa estadong Romano. Kasama ng dalawang-tiklop na paghahating iyon ay may higit pang tatlong-tiklop na paghahati. Ang Gresya ay apat tungo sa dalawa, ang Babilonia ay isang gabi, ang Juda ay tatlong pagsalakay. Sa Islam, ang kanilang “pagbangon” ay inilalarawan bilang isang “pagpapalaya” at ang kanilang “pagbagsak” ay isang “pagpipigil.”

Ang kanilang pagbangon ay nagsimula kay Mohammed at sila ay napigil noong Agosto 11, 1840. Sila ay pinalaya at kaagad na napigil noong 9/11. Sila ay kamakailan lamang pinalaya noong Oktubre 7, 2023 at mula noon ay napigil sa Gaza. Ang Islam ay muling palalayain upang itanda ang pagtatatag ng larawan ng hayop. Ang linya ng Islamikong makahulung kasaysayan na kinakatawan sa mga kabanata siyam hanggang labing-isa sa aklat ng Apocalipsis ay kinikilala ang makahulung kasaysayan ng Islam ng ikatlong kaabahan. Ang “makahulung kasaysayan ng Islam ng ikatlong kaabahan” ay kinakatawan din ng ikapito at gayundin ng ikatlong anghel. Dumating ang ikatlong anghel noong Oktubre 22, 1844 nang magsimulang tumunog ang ikapitong anghel. Ang ikatlong anghel at ang ikatlong kaabahan ay dumating sa makahulung kasaysayan noong 9/11. Mula 9/11 hanggang sa kautusan ng Linggo, ang makahulung kasaysayan ng una at ikalawang mga kaabahan ay noon pa man at hanggang ngayon ay inuulit.

Ang “susi” ng labanan sa Nineveh ay nag-uugnay sa dalawang kapangyarihan, ang Roma at Persia, sa tuwiran at di-mapaghihiwalay na kaugnayan sa Islam. Ang Nineveh ay higit na malinaw kaysa alinmang ibang talata ng Kasulatan na nagpapakilala sa sunud-sunod na pagbagsak ng kapuwa kanluranin at silangang Roma.

Si Herodes ay isang sagisag ng dragon; kinakatawan niya ang Roma. Ang dragon sa katapusan ng sanlibutan ay ang United Nations. Sa kautusan ukol sa Linggo, bumabagsak ang ikaanim na kaharian, nagsisimula ang ikapito, ngunit ibinibigay nila ang kanilang kaharian sa ikawalong kaharian sa mismong piging ng kanilang kapanganakan. Kapapanganak pa lamang ng ikapitong kaharian, at kaagad itong sumasang-ayon na ibigay ang kanyang kaharian sa patutot ng Babilonia sa loob ng isang oras, gaya ng itinatanghal sa sagisag ni Herodes na nangakong ibibigay kay Salome ang hanggang sa kalahati ng kanyang kaharian.

Sa mismong sandaling bumagsak ang Estados Unidos, isinilang ang United Nations at ipinatutupad ang tatluhanang pagkakaisa. Si Herodes ang dragon, at si Herodias ang kapapahan, at ang Estados

Unidos ay si Salome. Si Herodes ay nasa isang labag-sa-kautusang pakikipag-alyansa sa pag-aasawa, sapagkat siya ay may-asawa sa asawa ng kaniyang kapatid, at sa antas na propetiko siya ay nasa isang relasyong incestuous kay Salome, sapagkat maliwanag na siya ay nag-aalab sa pita para sa kaniya habang ito’y sumasayaw. Ang dragon ay may kaugnayan kapuwa sa ina at sa anak na babae. Mahalaga itong makita kapag iyong pinagtitibay na ang kanluranin at silangang Roma ay kumakatawan sa katusuhang pansimbahan at katusuhang pampamahalaan ayon sa pagkakabanggit. Ang Roma, ang ikaapat na kaharian ng hula ng Biblia, ay naglagay sa kapapahan sa trono sa antas na propetiko, at sa paggawa nito ay nagsilbing tipo ng Estados Unidos na minsan pang maglalagay sa kapapahan sa trono.

Ang unti-unting pagbagsak ng kanlurang Roma mula 330 hanggang 476 ay kumakatawan sa unti-unting pagbagsak ng Estados Unidos mula 1798 hanggang sa batas ng Linggo. Ang taóng “330” at ang taóng “1798” ay kapwa mga palatandaang panghula na tinatawag na “ang takdang panahon” o ang “panahon ng kawakasan” sa aklat ni Daniel. Ang 330 ang nagmamarka ng mga pasimula ng kanluran at silangang Roma. Ang katapusan ng kapwa ay ang pagpapakumbaba sa pinuno ng Roma, gaya ng pagpapakumbaba ni Constantine sa lunsod ng Roma sa pasimula. Ang 476 ang katapusan ng isang panahong panghula na nagmamarka kung paano nagkawatak-watak ang maringal na kaayusang pampolitika ng Roma sa ilalim ng tatlong hakbang. Ang isang yugto na nagsimula sa pagtatakwil sa lunsod noong 330 ay sinundan ng pagpapakumbaba sa kanilang buong kaayusang pampolitika—ang kanilang maluwalhating republika, na naging pangunahing ipinagmamapuri ng sinaunang Roma, ay binuwag—at sa wakas ay umabot sa 476, nang hindi na kailanman magkakaroon ng isang pinuno sa Roma na mula sa tunay na dugong Romano. Ang dalawang linya ng Roma na nagsimula sa taóng 330, at ang sipi kung saan inilahad ang dalawang linyang iyon, ay kabilang din ang dalawang linyang panghula ng limang buwan. Ang linya ng kanlurang Roma ay nagsisimula at nagtatapos sa unti-unting pagpapakumbaba. Ang linya ng silangang Roma ay nagsisimula at nagtatapos sa unti-unting pagpapakumbaba noong 1449, nang si Constantine na huli ay humingi ng pahintulot upang maghari.

Ang isa sa mga yugto ng limang buwan ay umaakay sa wakas ng Arabikong Islam bilang pinagtutuunan ng propesiya at sa pasimula ng Turkong Islam noong 782. Sa petsang iyon, si Emperatris Irene ay napapahiya, na naaayon sa pagpapahiya kay Constantino ang huli sa wakas ng ikalawang propesiya ng limang buwan. Dalawang propesiya ng limang buwan sa loob ng iisang salaysay na binubuo ng labinlimang talata. Ang isa ay naglalarawan ng isang kasaysayan ng Islam ng Arabia, ang isa naman ay ng Islam ng Turkey. Kapwa nagtatapos sa pagpapahiya sa silangang Roma. Ang katapusan ng isa sa mga propesiya ay natupad sa pamamagitan ng pagpapahiya sa isang babae at ang isa naman sa pamamagitan ng isang lalaki. Taludtod sa ibabaw ng taludtod, tinutukoy nila ang isang pagpapahiya sa iglesya at sa estado ng silangang Roma. Ang kapwa pagpapahiya ay idinulot ng Islam ng unang sawi. Ang pagpapahiya kay Constantino ang huli noong 1449 ay nagpapasimula ng isang yugto ng apat na taon na nagtatapos noong 1453, sa pagbagsak ng mga pader ng Constantinople. Ang 1449 ay kumakatawan sa isang pagpapahiya, at noong 1453 ay bumagsak ang mga pader at nagwakas ang isang kaharian.

Kamatayan ni Mohammed

Ang isa sa dalawang yugto ng limang buwan ay nagsisimula sa pagkamatay ni Mohammed, na kinikilala sa talatang labing-isa bilang ang “hari na namamahala sa kanila.”

At mayroon silang isang hari sa ibabaw nila, na siyang anghel ng kalaliman, na ang kaniyang pangalan sa wikang Hebreo ay Abaddon, ngunit sa wikang Griego ay Apollyon ang kaniyang pangalan.

Ang hari sa ibabaw nila ay si Mohammed, sapagkat siya ay kinilala sa talata isa, kaya’t hindi siya ibang tauhang Islamiko; siya ay si Mohammed na hari, at ang isang hari ay isang kaharian at ang Islam ang kaharian ni Mohammed.

At humihip ang ikalimang anghel, at nakita ko ang isang bituin na nahulog mula sa langit tungo sa lupa: at sa kaniya ay ibinigay ang susi ng balong walang hanggan. At binuksan niya ang balong walang hanggan; at pumailanlang ang usok mula sa balon, gaya ng usok ng isang malaking pugon; at pinadilim ng usok ng balon ang araw at ang hangin. At mula sa usok ay nagsilabas ang mga balang sa ibabaw ng lupa: at sa kanila ay ibinigay ang kapangyarihan, gaya ng kapangyarihang taglay ng mga alakdan sa lupa. Apocalipsis 9:1–3.

Ang pag-uulit ng una at ikalawang sa aba sa loob ng ikatlong sa aba ay kaagapay ng pag-uulit ng una at ikalawang anghel sa loob ng ikatlong anghel. Si Mohammed, ang hari, ay binigyan ng susi upang buksan ang walang hanggang kalaliman, at tinutukoy ng 9/11 kung kailan pinagkalooban ng kapangyarihan ang ikatlong anghel. Si Cristo bilang makapangyarihang anghel ay bumaba noon nang ang unang dagok ni Balaam ay dumating sa kasaysayang propetiko. Pagkatapos ay nabuksan ang walang hanggang kalaliman at ang Islam ay muling naging paksa ng kasaysayan ng sanlibutan. Pagkatapos ay pinangunahan ni Cristo ang Kaniyang bayan pabalik sa mga dating landas ni Jeremias at ang mensahe ng ikatlong sa aba at ikatlong anghel ay nagsimulang iparinig. Noong 2015, inihayag ni Trump ang kaniyang layuning tumakbo sa pagkapangulo, kaya’t pinukaw ang mga kapangyarihang dragon ng mga globalista, at ang walang hanggang kalaliman ay nagpakawala noon ng ateismo na sa huli ay pumatay kay Trump sa mga lansangan ng Sodoma at Egipto. Sa batas ukol sa Linggo, ang hayop na siyang ikawalo, na mula sa pito, ay aahon mula sa walang hanggang kalaliman. Ang pasimula ng panahon ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo at ang wakas nito ay tumutukoy sa pagbangon ng isang kapangyarihang mula sa walang hanggang kalaliman.

Ang hayop na iyong nakita ay naging gayon, at ngayo’y wala; at aahon mula sa kalaliman, at mapapasa kapahamakan: at manggigilalas ang mga nananahan sa lupa, na ang mga pangalan ay hindi nasulat sa aklat ng buhay mula pa nang itatag ang sanlibutan, pagka kanilang namasdan ang hayop na naging gayon, at ngayo’y wala, at gayon ma’y naroon. Apocalipsis 17:8.

Ang Islam ang susi na nagbukas sa kalalim-laliman noong 9/11 at siyang nagbukas sa kalalim-laliman sa batas ng Linggo. Sa kalagitnaan ng panahon ng pagtatatak, ang halimaw na dragon ng globalismo ay lumabas din mula sa kalalim-laliman.

At kapag matapos na nila ang kanilang patotoo, ang halimaw na umaahon mula sa kalalim-laliman ay makikipagdigma laban sa kanila, at dadaigin sila, at papatayin sila.

Apocalipsis 11:7.

Ang susi na nagbubukas sa lahat ng tatlong pananda ng kapangyarihang nagmumula sa kalaliman ay ibinigay kay Mohammed, ang hari ng kaharian ng Islam. Ang labanan sa Nineveh noong 627 ay kumatawan sa isang digmaan sa pagitan ng dalawang kapangyarihan na umubos sa lakas ng kapuwa mandirigma, na nagbigay-daan upang ang Islam ay mabilis na umangat sa kapangyarihan. Ang susi ay iniikot noong 9/11 at nagsimula ang pag-angat ng Islam, bagaman ito ay napigilan di-naglaon pagkaraan. Ang labanan sa Nineveh ay itinatanghal sa 9/11, sapagkat doon nagsimula ang pag-angat ng Islam habang ang makapangyarihang anghel ay bumababa upang tanglawan ang lupa ng Kaniyang kaluwalhatian, at ang bituin, na ang ibig sabihin ay sugo, ay nahulog din mula sa langit. Ang labanan sa Nineveh ay itinatanghal din sa wakas, kapag dumarating ang kautusan ukol sa Linggo at nagsisimula ang ikalawang yugto ng Madidilim na Panahon habang ang usok ng relihiyong Islamiko ay tumatakip sa araw.

Exeter

Ang batas ukol sa Linggo ay itinatanghal sa anino nang dumating ang pabalita ng sigaw sa hatinggabi sa pagpupulong sa kampo sa Exeter. Kung magkagayon, nagsisimula ang mga huling pagkilos ng pagtatatag ng larawan ng hayop. Ang paghubog, o ang pagtatatag ng larawan, ay nagsimula noong 9/11, ngunit sa katapusan ng yugto, ang yugto ng pagpapahayag ng sigaw sa hatinggabi ay isa ring fractal ng buong yugto ng paghubog ng larawan na nagsimula noong 9/11. Ang pasimula ay kumakatawan sa katapusan. Ang unang sawi ay lumalarawan sa ikatlong sawi, kung paanong ang unang anghel ay lumalarawan sa ikatlong anghel. Ang labanan sa Nineve sa katapusan ng panahon ng pagtatatak ay nagpapakilala sa labanan sa Nineve sa pasimula. Ang labanan sa Nineve sa batas ukol sa Linggo ay siyang katapusan ng panahon ng pagtatatak na nagsimula noong 9/11, ngunit ito rin ang katapusan ng yugto ng pagpapahayag ng sigaw sa hatinggabi. Samakatuwid, ang labanan sa Nineve ay itinatanghal sa anino sa pasimula ng pagpapahayag ng sigaw sa hatinggabi, na nagpapakilala sa mga huling hakbang sa paghubog ng larawan ng hayop sa Estados Unidos, at sa batas ukol sa Linggo ay nagsisimula ang pasimula ng paghubog ng larawan ng hayop sa sanlibutan. Ang Nineve ang susi na nagpapahanay sa iba't ibang mga linya na nasusumpungan ang kanilang ganap na katuparan sa natatagong kasaysayan ng talata apatnapu.

Magpapatuloy pa tayo sa susunod na artikulo.